

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1827/06
17.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА и др., због кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Нишу, оптуженог АА и његових бранилаца, адв. АБ, и адв. АВ, оптуженог ББ и његовог браниоца, адв. АГ, оптуженог ВВ и његовог браниоца, адв. АД, изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К. 241/05 од 20.4.2006. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптужених АА и ВВ, браниоца оптуженог АА адв. АВ и браниоца оптуженог ББ адв. АГ, дана 17.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалби оптужених АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца и по службеној дужности, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Нишу К. 241/05 од 20.4.2006. године у осуђујућем делу у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд радње оптужених АА, ББ и ВВ описане у изреци првостепене пресуде правно квалификује као продужено кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика ("Службени гласник Републике Србије" број 85/05 од 6.10.2005. године) за које дело их осуђује, и то: оптуженог АА на казну затвора у трајању од 3-три године и 6-шест месеци, оптуженог ББ, на казну затвора у трајању од 3-три године и оптуженог ВВ, на казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци, у које казне им се има урачунати време проведено у притвору од 7.6.2005. године, па надаље.

Жалба Окружног јавног тужиоца у Нишу изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу К. 241/05 од 20.4.2006. године, ОДБИЈА СЕ као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом у осуђујућем делу, оптужени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђени, и то: опт. АА на казну затвора у трајању од четири године, опт. ББ на казну затвора у трајању од три године и шест месеци и опт. ВВ на казну затвора у трајању од три године у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 7.6.2005. године. Оптужени су обавезани да плате суду на име трошкова кривичног поступка по 3.500,00 динара и на име паушала по 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Од оптужених су одузети предмети и то: од опт. АА једна вагица за прецизно мерење марке "Танита" која ће бити продана по правилима извршног поступка, а новац добијен продајом припасти правосудном буџету Републике Србије, од опт. ББ опојна дрога хероин у укупној количини од 298,3 грама, опојна дрога кокаин у укупној количини од 5,66 грама и опојна дрога марихуана у количини од 193,30 грама, која ће се по правноснажности пресуде уништити спаљивањем и од опт. ВВ опојна дрога хероин у укупној количини од 55,29 грама која се по правноснажности пресуде има уништити спаљивањем и једна вагица за прецизно мерење марке "Танита" која ће се по правноснажности пресуде продати по правилима која важе за извршни поступак, а новац добијен продајом припасти правосудном буџету Републике Србије.

Истом пресудом, оптужени ГГ и ДД, на основу члана 355. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП) ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези са ставом 1. КЗ јер није доказано да су извршили дело за које се оптужују, а одлучено је да трошкови кривичног поступка у односу на ове оптужене падају на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Нишу, због одлуке о кривичној санкцији у односу на оптужене АА и ББ, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду преиначи у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на оптужене АА и ББ и истим изрекне казну затвора у дужем временском трајању,

- оптужени ВВ, без навођења законских основа побијања пресуде и без одређеног предлога у погледу одлуке Врховног суда о жалби, а из садржине жалбе произилази да пресуду побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са захтевом да буде позван на седницу већа другостепеног суда,

- оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење и да му укине притвор или да пресуду преиначи и ослободи га кривичне одговорности за дела која није извршио, као и са захтевом да буде позван на седницу већа другостепеног суда,

- оптужени ББ, због погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом који произилази из садржине жалбе да другостепени суд побијану пресуду преиначи и ослободи га од оптужбе за кривично дело из члана 246. став 2. у вези са ставом 1. КЗ због недостатка доказа да је извршио то дело или евентуално да га огласи кривим за кривично дело неовлашћеног држања опојних дрога,

- бранилац оптуженог ВВ, адв.АД због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење из разлога наведених у жалби или да пресуду преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне блажу казну, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и браниоца о седници већа другостепеног суда,

- бранилац оптуженог ББ, адв.АГ, наводећи да пресуду побија "из свих законских разлога", са предлогом да Врховни суд као другостепени укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да пресуду преиначи тако што ће оптуженог осудити за извршење кривичног дела из члана 246. став 3. КЗ, као и са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда, с тим да је образложење ове жалбе накнадно достављено, дана 28.7.2006.године и након истека законског рока за подношење жалбе будући да је бранилац првостепену пресуду примио 5.7.2006.године, па исто није узето у разматрање,

- бранилац оптуженог АА, адв.АБ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду у целости и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да пресуду преиначи и оптуженог ослободи од оптужбе или му изрекне блажу казну, као са захтевом за обавештавање браниоца оптуженог о седници већа другостепеног суда,

- бранилац оптуженог АА адв.АВ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије као другостепени побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и опт.АА укине притвор, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и браниоца о седници већа другостепеног суда.

Бранилац опт. ББ адв.АГ поднео је одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу, у којем износи став да супротно наводима жалбе суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности које стоје на страни овог оптуженог, а које у одговору на жалбу детаљно описује, па предлаже да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 1971/06 од 15.9.2006.године, предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу и преиначи првостепену пресуду и оптужене АА и ББ осуди на казне затвора у дужем временском трајању, а да жалбе оптужених АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца одбије као неосноване и у осталом делу првостепену пресуду потврди.

У седници већа, одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсутности обавештених Републичког јавног тужиоца, браниоца опт.АА адв.АБ и браниоца опт.ВВ адв.АД, а у присуству опт.АА и његовог браниоца адв.АВ, опт.ВВ и браниоца опт.ББ адв. АГ, који су дали објашњења за ставове из жалби, Врховни суд је испитао побијану пресуду, размотрио остале списе овог предмета, наводе браниоца опт.ББ из одговора на жалбу јавног тужиоца и став и предлог Републичког јавног тужиоца из наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да је жалба јавног тужиоца неоснована, а жалбе оптужених АА, ББ и ВВ и њихових бранилаца, делимично основане.

У првостепеном поступку нису учињене нити првостепена пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, испитује по службеној дужности, дакле, ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП, на које се указује у жалбама опт.АА и његових бранилаца и браниоца опт. ВВ.

Неосновано се жалбама опт.АА и његовог браниоца адв.АВ првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 10. у вези са чланом 89. став 8. ЗКП, наводима да је исказ који је оптужени дао у полицији изнуђен тортуром, односно притисцима и претњом хапшењем његове супруге. Ово стога што је саслушању оптуженог у полицији присуствовао и његов бранилац који је, као и оптужени, потписао записник без примедби, што свакако не би учинио да је било принуде према оптуженом, а нелогично је да о таквим поступцима полиције, да их је било пре давања исказа, оптужени не обавештава браниоца ни тада, ни касније током првостепеног поступка, нити то саопштава пред судом, већ напротив, приликом саслушања у истрази изјављује да у свему остаје код исказа датог у полицији.

Неосновано поменути бранилац опт.АА на исту битну повреду одредаба поступка указује наводима да је пресуда заснована на незаконито прибављеном доказу о претресању стана овог оптуженог, јер је нетачна тврдња жалиоца с тим у вези, да су тој радњи у својству сведока присуствовали други оптужени у овом поступку.

Неприхватљиви су жалбени наводи браниоца опт.АА адв.АБ, којим се указује на битну повреду одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 10. у вези са чланом 337. став 3. и чланом 233. став 4. ЗКП. Наиме, пошто је нашао да су аудио записи и транскрипти о оствареним телефонским разговорима опт.АА и других лица, који су предложени као докази у оптужници, прибављени на начин супротан одредбама члана 232. став 3. ЗКП па да се сходно одредби члана 233. став 4. ЗКП, на истим не може заснивати судска одлука, првостепени суд је донео одлуку о издвајању тих доказа из списка, при том поступајући сагласно обавези из члана 337. став 3. ЗКП да такву одлуку донесе најкасније по завршеном доказном поступку. Због тога и како из списка предмета произилази да наведени докази ни на који начин нису коришћени на главном претресу, супротно наводима ове жалбе, није учињена битна повреда одредаба поступка о којој је реч, тиме што такву одлуку суд није донео одмах по ствљеном предлогу одбране у том правцу.

Лишени су сваког основа наводи исте жалбе којим се указује на битну повреду одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, и из става 2. истог члана у вези са чланом 352. став 1. ЗКП и на повреду права оптуженог на одбрану на главном претресу, наиме, да се пресуда заснива на листинзима Телекома Србије о телефонским контактима оптужених као доказу који није изведен на главном претресу и за који се не зна како је прибављен односно који је прибављен од стране Безбедносно - информативне агенције из тога недозвољен. Ови жалбени наводи у супротности су са садржином записника о главном претресу од 20.1.2006.године, којем је присуствовао овај бранилац, кад је суд наложио прибављање предметног доказа од Телекома Србије, те и са садржином записника о главном претресу од 7.3.2006.године на којем је изведен доказ читањем поменутих листинга .

Неосновано се жалбама бранилаца опт.АА првостепена пресуда побија и због битне повреде одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и при том, у жалби адв.АВ наводи да је нејасно за коју количину и које врсте опојне дроге је опт.АА оптужен и осуђен, а у жалби адв.АБ указује на одсуство разлога за оцену суда противречних исказа оптужених и следствено томе на нејасност разлога у погледу исказа којима суд поклања веру. Ово стога што су у изреци и у образложењу побијане пресуде радње извршења дела опт.АА довољно и јасно одређене, назначењем врсте и количине дроге у случајевима продаје исте опт.ВВ, као и у случају продаје непознатом купцу, те и назначењем врсте дроге која је предмет продаје опт.ББ, као чињенице поуздано утврђене изведеним доказима. Исто тако, образложење побијане пресуде садржи довољне и јасне разлоге због чега и у ком делу суд исказе оптужених, сваког понаособ, цени као веродостојне, а због чега и у ком делу исте не прихвата.

Иста битна повреда одредаба поступка, истакнута као основ жалбе браниоца опт.ВВ, у суштини се своди на оспоравање чињеничног стања пресуде, јер се не може говорити о противречности разлога пресуде на коју се овом жалбом указује, кад суд и поред прихватања налаза и мишљења вештака о постојању хероинске зависности код опт. ВВ и утврђења, с тим у вези, да је оптужени дрогу набављао и за сопствене потребе, закључује да је дрогу набављао и за продају, будући да се ова утврђења међусобно не искључују.

По налажењу Врховног суда, првостепени суд је правилном оценом одбрана оптужених и свих изведених доказа, појединачно и довођењем истих у међусобну везу, као несумњиве утврдио чињенице да је опт.АА, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, набављао ради даље продаје опојне дроге кокаин и хероин и исте у више наврата продавао, и то оптуженим ББ и ВВ и непознатом купцу и да су оптужени ББ и ВВ, такође ради продаје куповали од опт.АА дрогу хероин, а опт.ББ и кокаин коју дрогу је он као и марихуану, држао ради продаје, а како је све у односу на оптужене ББ и ВВ ближе описано у изреци побијане пресуде. За ова чињенична утврђења, првостепени суд је у побијаној пресуди изнео јасне и уверљиве разлоге које прихвата Врховни суд и стога, оцењује као неосноване супротне жалбене наводе оптужених и њихових бранилаца којима се оспорава правилност тих утврђења, а који се свде на тврдњу да је опојна дрога коју су оптужени набављали намењена искључиво за њихове потребе, да исту никад нису продавали другом и да нема ни једног доказа који би поткрепљивао супротан закључак који о тим чињеницама изводи првостепени суд погрешном оценом изведених доказа и одбрана оптужених и неоснованим одбијањем предлога одбране за извођење одређених доказа.

Предњи жалбени наводи, кад је реч о опт.АА неприхватљиви су јер су у супротности пре свега са исказом опт.ВВ датим у полицији, којим су поуздано утврђене радње опт.АА продаје опојне дроге хероина у тр наврата и са чињеницом, утврђеном неуропсихијатријским вештачењем оптуженог, да опт.АА није зависник од опојних дрога и да исте, конкретно кокаин, не користи, што све, уз признање опт.АА да никад није користио хероин и околности да је набављао веће количине кокаина и да је поседовао вагицу за прецизно мерење, првостепени суд правилно цени као доказе који несумњиво упућују да опт.АА дрогу није набављао за своје потребе већ ради продаје и да је исту продавао опт.ВВ, али и опт.ББ и непознатом купцу, о чему суд основано закључује повезујући тако утврђене чињенице са чињеницама и доказима који упућују на начин примопредаје дроге и плаћања исте у случају поменутих продаја дроге, специфичан и истоветан поступању опт.АА које он сам описује за случајеве кад је куповао дрогу од извесног Бугарина.

У том смислу, правилно првостепени суд као веродостојне доказе о предузетим радњама продаје дроге од стране опт.АА цени казивање опт.ВВ да је у једном случају извршио плаћање дроге преко возача аутобуса и исказе сведока СС и СС1 о два таква случаја пријема новца од стране опт.АА, који искази су, супротно наводима жалбе браниоца адв.АБ, међусобно сагласни кад је реч о околностима праћења опт.АА на аутобуској станици на дан кад су оба сведока била присутна, а исказ сведока СС логичан и непротивречан, јер овај сведок каже да је тог дана он био удаљен од опт.АА па није видео који износ новца и у којој валути је оптужени примио, за разлику од претходног дана кад је био близу оптуженог па могао видети о којем износу новца је реч и у којим апоенима.

На исти начин повезујући наводе одбране опт.ББ о околностима под којим је дошао у посед хероина, сасвим идентичним начину примопредаје дроге који описује опт.АА у случајевима куповине дроге које признаје, са чињеницом познанства оптужених и њихових бројних телефонских контаката у критичном периоду, те и са чињеницом истоветног хемијског састава кокаина и хероина пронађених код опт.ББ и кокаина који је набавио опт.АА и хероина који је он продао опт.ВВ, првостепени суд правилно закључује да те чињенице и докази упућују да је опт.АА дрогу кокаин и хероин продавао и опт.ББ.

Правилност изнетих утврђења и закључака првостепеног суда не доводи се у сумњу жалбеним наводима опт.АА и његовог браниоца, адв.АВ, да није поуздано утврђено чије су цедуље пронађене у стану опт.АА и ко их је исписивао, будући да сам оптужени у исказу датом у полицији, код којег је у свему остао и у

истрази, објашњава да су на папирима - цедуљама означена тачна места на ауто-путу на којим је остављана дрога чију испоруку је претходно договарао са Бугарином и где је исту преузимао, па је и са становишта оцене доказне вредности наведених цедуља и кад суд на основу истих закључује о идентичном начину продаје дроге од стране опт.АА, небитно ко је исписивао податке на цедуљама и у том смислу непотребно је графолошко вештачење рукописа на цедуљама, а на којем се неосновано инсистира у овим жалбама.

Неприхватљиви су жалбени наводи бранилаца опт.АА којим се оспорава тачност налаза и мишљења вештака неуропсихијатра и при том истиче да вештак није ни обавио преглед слузокоже носа опт.АА и да прегледом, након више месеци од престанка коришћења дроге и без потребних медицинских анализа, није ни могуће утврдити промене које потврђују употребу дроге ушмркавањем . То имајући у виду објашњење вештака да је, осим због одсуства промена на слузокожи носа и првенствено на основу изјашњавања оптуженог о начину коришћења и дејству дроге закључио да се не ради о уживаоцу опојних дрога, посебно дроге кокаина.

Неосновано се жалбом браниоца опт.АА адв.АБ, као и жалбом опт.ББ, оспорава доказна вредност листинга о телефонским разговорима ових оптужених и оцена суда тог доказа. Наиме, тачно је да поменути листинзи нису, сами по себи, доказ о добром познанству оптужених ни да је предмет њихових разговора купопродаја дроге, али то ни суд тако не утврђује, већ чињеницу бројних телефонских контаката оптужених у критичном периоду цени у вези са наводима одбране опт.ББ о пословним односима са опт.АА, као доказ који оповргава одбрану опт.АА да се ради о обичном познанству и у склопу свих осталих чињеница и доказа о којим је напред било речи, као доказ који упућује да је разлог и предмет тих разговора купопродаја дроге.

Имајући у виду казивање опт.ББ о само повременој употреби опојних дрога кокаина и марихуане и налаз и мишљење вештака неуропсихијатра о непостојању зависности оптуженог од опојних дрога, а са друге стране, поседовање већих количина и различитих по врсти опојних дрога и начин држања истих (пакети са различитим количинама дроге, хероин у облику базе и разблажен), првостепени суд је правилно закључио да је дрога коју је опт.ББ набавио и држао намењена продаји. Стога су неосновани жалбени наводи овог оптуженог да предњи закључак суда оповргавају околности да код њега нису пронађени вагица за прецизно мерење, ни разблаживачи дроге хероина.

Околност набављања опојне дроге хероина у више наврата, а појединачно у већим количинама и у релативно краћем временском периоду, уз чињеницу поседовања вагице за прецизно мерење, основ је за правилан закључак првостепеног суда да је опт.ВВ ову дрогу набавио, осим за сопствене потребе, и ради даље продаје, јер се ради о количинама које превазилазе потребе оптуженог, па се овај закључак суда не доводи у сумњу указивањем у жалбама оптуженог и његовог браниоца на чињеницу зависности оптуженог од опојних дрога и да се ради о количинама дроге које задовољавају једномесечне потребе оптуженог за дрогом, као и да нема доказа о извршеним продајама дроге.

Ценећи остале наводе у жалбама изјављеним у корист оптужених, а којима се оспорава правилност чињеничних утврђења о којим је напред било речи, Врховни суд налази да исти нису од утицаја на исход у овој кривичној ствари.

Међутим, по налажењу Врховног суда изведени докази и истим утврђене чињенице не дају основа за закључак који изводи првостепени суд, да су се оптужени удружили ради стављања у промет опојних дрога, јер суд не утврђује постојање, у том правцу битних чињеница, наиме, ни постојање претходног договора све тројице оптужених о заједничком набављању дроге, нити њихово заједничко учешће у тој активности већ да дрогу набавља и плаћа само опт.АА а такво заједничко деловање оптужених у продаји дроге и подели добити или организовано од стране опт.АА и за његов рачун, преко оптужених ББ и ВВ било заједнички било независно један од другог такође не произилази ни из одбрана оптужених, ни из осталих изведених доказа. Напротив, из исказа опт.ВВ произилази да се ради о више појединачних куповина дроге од истог купца које су у пуном износу договорене цене плаћене од стране овог оптуженог приликом или непосредно након извршене испоруке дроге. Код таквог стања ствари, основано се жалбама опт.ББ, браниоца опт.АА адв.АБ и браниоца опт.ВВ, оспорава правна квалификација дела оптужених по члану 246.став 2. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни суд је уважавањем жалби оптужених и њихових бранилаца и по службеној дужности побијану пресуду преиначио у погледу правне оцене дела и радње оптужених АА, ББ и ВВ,

описане у осуђујућем делу изреке побијане пресуде, правно квалификовао као продужено кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246.став 1. КЗ, с обзиром да су у односу на те радње испуњени услови у смислу члана 61. КЗ за постојање продуженог кривичног дела, који се односе на истоврсност кривичних дела учињених у временској повезаности од стране истог учиниоца, те истоврсност предмета дела и јединствен умишљај учиниоца.

Следствено реченом, наводе и ставове у жалбама изјављеним у корист оптужених којим се пресуда побија због повреде кривичног закона и с тим у вези истиче да у радњама оптужених стоје обележја кривичног дела из члана 246.став 3. КЗ, а у жалбама опт.АА и његовог браниоца и да је било места примени члана 246. став 4. или став 5. КЗ, Врховни суд оцењује као неосноване.

Уважавањем жалби оптужених и њихових бранилаца у деловима којим се пресуда побија због одлуке о казни, Врховни суд је пресуду у овом делу преиначио тако што је оптужене за учињено дело осудио, и то опт.АА на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, опт.ББ, на казну затвора у трајању од три године и опт.ВВ на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 7.6.2005.године па надаље (члан 63.КЗ). При том, Врховни суд је узео у обзир тежину кривичног дела у питању која је у извесној мери умањена с обзиром на измењену правну квалификацију дела и са тим у вези висину законом прописане казне за предметно кривично дело, степен кривице сваког од оптужених и остале околности релевантне у смислу члана 54. КЗ приликом одмеравања казне, а које су побијаном пресудом правилно утврђене и то, ранију осуђиваност оптужених АА и ББ мада не и за истоврсно дело, као отежавајућу околност и свим оптуженим као олакшавајуће околности да се ради о млађим особама и њихове породичне прилике – да су ожењени и родитељи по двоје деце, а опт.ВВ и ранију неосуђиваност и околност да је дело извршио у стању смањене урачунљивости због болести зависности од опојних дрога, али не прихватајући оцену првостепеног суда да се ради о нарочито олакшавајућим околностима које би оправдавале ублажавања казне оптуженим испод границе прописане законом за кривично дело у питању. Овако одмерене казне, по оцени Врховног суда, сразмерне су значају напред наведених околности и неопходне су, али и довољне за постизање сврхе кажњавања прописане чланом 42. КЗ. Сходно реченом, Врховни суд налази неоснованим предлог жалбе јавног тужиоца за изрицање оптуженим АА и ББ казни затвора у дужем временском трајању у односу на казне изречене побијаном пресудом .

Одлука о мери безбедности одузимања предмета од оптужених, ближе означених у изреци побијане пресуде, а коју је другостепени суд испитао у смислу члана 380. став 2. ЗКП, донета је правилном применом члана 87. и члана 246. став 7. КЗ.

Побијајући пресуду из свих законских разлога, дакле, и због одлуке о трошковима кривичног поступка, бранилац опт.ББ у жалби не образлаже због чега ову одлуку сматра неправилном или незаконитом, па Врховни суд ову жалбу у наведеном делу оцењује као неосновану.

Врховни суд се није упуштао у испитивање побијане пресуде у ослобађајућем делу у односу на оптужене ГГ и ДД јер на овај део пресуде није било жалби овлашћених лица.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

